

RICHELLE MEAD

SÉRIE VĚKY 2

NESMRTELNÁ KORUNA

RICHELLE MEAD

SÉRIE VĚKX2

NESMRTELNÁ KORUNA

2014

Copyright © 2014 by Richelle Mead LLC
Translation © 2014 by Jan Netolička
Cover design © 2014 by DOMINO

Všeckrá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE IMMORTAL CROWN: AN AGE OF X,
vydaného nakladatelstvím Penguin, New York 2014,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Adobe Garamond Pro: Dušan Žárský
Obálka: Emil Křížka
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-7498-040-4

MÉMU PRÁVĚ NAROZENÉMU SYNÁČKOVÍ,
KTERÝ MI POMÁHAL PSÁT,
ANIŽ BY O TOM VĚDĚL.

Brynhild pravila: „Není určeno, abychom žili spolu: já jsem panna štítonoška a nosím přilbu společně s vojevůdci; těm chci poskytnouti pomoc a není mně líto, že budu bojovati.“

ze *Ságy o Volsunzích* v překladu L. Zatočila
(SPN Praha, Brno 1960)

*„Hugin a Munin každý den musí oblétnout obzor.
Strach mám o Hugina, zda stačí se vrátit,
však Munin mi více v mysli leží.“*

ze *Starší Eddy* v překladu Ladislava Hegera
(SNKLU, Praha 1962)

KAPITOLA 1

Electi

Mae Koskinenová patřila k elitním vojákům své vlasti. Už u přijímače vynikala natolik, že si ji vytáhli do Pretoriánské gardy, oddílu válečníků, jejichž dokonalý výcvik byl ještě posílen malým technickým zázrakem – implantátem umístěným v paži, který s využitím přirozených endorfinů dokázal zvýšit rychlost i sílu. Pak však musela tuto urozenou společnost opustit, neboť jí byl vládou přidělen zvláštní úkol. Měla se podílet na vyšetřování čehosi jen velmi málo pravděpodobného – ovšem zároveň nepříjemně skutečného. Na svět se postupně vracely nadpřirozené síly a ona najednou musela čelit zvěrstvům i zázrakům, jakým by její spoluobčané nikdy nevěřili. Mae navíc byla úplně sama. Neexistoval nikdo jiný, kdo by viděl věci, které viděla ona. Obvyčejní lidé se jí báli. Báli se jí dokonce i příslušníci armády, k níž stále patřila.

„Tak proč pořád řeším barové rvačky?“ zabručela si pro sebe.

Věděla, že skvěle oblečená odpověď stojí pár kroků za ní a snaží se jí neplést do cesty, zatímco ona právě máchla barovou stoličkou proti chlapovi, který na ni útočil s mnohem větší dávkou emocí než schopností. Židlička se rozpadla na kusy a muž s hlasitým žuchnutím bezvládně dopadl na špinavou zem. Chvilí zůstal ležet a Mae využila příležitosti, aby rychle přelétla pohledem zbytek místnosti. Naštěstí to nevypadalo, že by se některý z jeho kumpánů zrovna hrnul na jeho místo. Implantát zásoboval

Mae chemickými látkami potřebnými pro režim *bojuj, nebo uteč*, a jakkoli by si dala říct pokračování, věděla, že nejrozumnější je odtud vypadnout, dokud to jde. Prioritou jejich mise byla vždy diskrétnost, a právě teď ji zrovna nenaplňovali.

Zahodila nohu barové stoličky a obrátila se k muži stojícímu za ní. „Tak jdeme.“

Doktor Justin March – její partner a skutečná příčina rvačky – zaváhal. Chvilí se rozhodoval a nakonec vytáhl z kapsy několik bankovek místní měny a položil je na vedlejší stůl. „Omlouvám se,“ zavolal na barmana, který je naprosto omráčen nevěřicně pozoroval. Mae chytila Justina za paži a velmi rychle ho táhla ven, než někoho napadne pustit se za nimi.

„Jedna věc by mě fakt zajímala.“ štěkla na něj, jakmile byli venku. „Myslíš, že bys mohl aspoň jeden den po někom nevyjet?“

„Myslíš tu holku?“ Vypadal, že ho skutečně urazila. „Ale já jsem po ní nevyjel. Jenom jsem konverzoval, zatímco jsem čekal na drink. Jak jsem mohl vědět, že po mně ten její kolík hned vystartuje?“

Mae nic neříkala. Běželi rušnými a špinavými ulicemi. V duchu na něj byla částečně naštvaná za to, jak hloupě se snažil vymluvit. Většinu pozornosti měla ovšem upřenou na okolí a neustále hledala jakékoli známky nebezpečí. Bylo jedno, jak často cestovala ze své rodné Republiky spojené Severní Ameriky, na šokující rozdíly a často primitivní život v provinciích si zkrátka nedokázala zvyknout. Ani Nassau nebylo výjimkou. Bylo to tady jako v nějakém filmu. Ulice plné bláta, lidí, koní a drožek. Populární prodejci hlasitě nabízeli své zboží a Mae s Justinem neustále sledovalo mnoho párů očí. Bylo jí jasné, že sem ani jeden z nich nezapadá, a to nejen díky své světlejší pokožce, ale také oblečením a celkově zdravějším zjevem. Když náboženští extremisté před sto lety vypustili do světa virus Mefistofeles, žili na Baha-

mách většinou potomci afrických přistěhovačů. Obyvatelé zemí s bohatším genetickým základem byli proti viru zjevně odolnější, ovšem tady žili lidé dlouhé generace na ostrově bez možnosti získat genetický materiál z jiných oblastí. Výsledkem bylo mnoho mrtvých a ti, kdo přežili, se museli potýkat s kainem, což byl Mefistofelův dědičný dar na rozloučenou, který svým obětem způsoboval poškození vlasů, neplodnost a astma.

Celá tahle oblast byla navíc velmi chudá a Justin s Mae museli spouště místních připadat velmi bohatí. Od příjezdu už čelili dvěma přepadením. Všechny rádoby zloděje většinou odradil už jen pohled na Maeinu odjištěnou zbraň, ovšem stále bylo dost takových, kteří považovali ženu a k tomu cizinku za snadnou kořist. Mae je vždy rychle vyvedla z omylu.

„Ale no tak, Mae,“ řekl Justin, když si uvědomil, že mu nehodlá odpovědět. „Nevyjel jsem po ní. Přece moc dobře víš, že mám trochu jiné nároky.“

Mae uvažovala, jestli jí to mělo polichotit. Za těch pár posledních měsíců práce s ním velmi dobře poznala jeho preference, pokud šlo o holky na jednu noc. Vždyť navíc byla jednou z nich. Jejich románek skončil, když jí po společné noci oznámil, že pro něj ztratila kouzlo. Zástupy žen, které přišly po ní, ji jen utvrdily v tom, jak bezvýznamnou položkou na jeho seznamu vítězství byla. Nejvíc ji vytáčelo, že snad nikdy nebyla v pozici té, kterou by někdo odmítl. Její pýcha tím velmi trpěla, ale na druhou stranu byla vděčná, že Justin z jejího života odešel tak snadno, na rozdíl od jejího předchozího přítele, jehož láska se po rozchodu proměnila v nebezpečnou obsesi.

Justin si nešťastně povzdychl. „Tak jo. Jak chceš. Co kdybychom rovnou vyrazili k Mama Orane? Třeba bych u ní mohl stihnout jeden drink, když tam budeme brzo.“

Mae ani trochu nevadilo, že ještě nejdou zpátky do mrňavého hotelového pokoje, ve kterém bylo jedinou klimatizací otevřené okno bez záclon a jediným prostředkem proti hmyzu láhev se sladkou vodou. Spíš jí dělala starosti Justinova chuť se napít, i když s tou mohla počítat.

„Myslíš, že by sis mohl aspoň na tohle nechat čistou hlavu?“ zeptala se. „Musíš zjistit, o co té ženské jde.“

Zjevně měl radost, že konečně získal její pozornost, a okamžitě se mu trochu vrátila původní profesorská nálada. „Hodně by mě překvapilo, kdybychom zjistili, že to není podvodnice. Vědmy existovaly odjakživa a nikdy k tomu nepotřebovaly nadpřirozené síly. Chytat se náznaků a vodítek a říkat lidem, co chtějí slyšet, není problém.“

Mae už skoro řekla: „Přesně tak to děláš taky, ne?“ Ale nakonec se rozhodla do něj nerýt a místo toho poznamenala: „Jako Geraki?“

Justin se při zmínce o rádoby prorokovi z jejich vlasti ušklíbl. „Věštit budoucnost a být prorokem není totéž. A on naštěstí pro nás všechny podvodník není.“

Mae si uvědomovala, jak podivný je tenhle rozhovor. Před třemi měsíci by si myslela, že se oba zbláznili. Jejich společnost prohlašovala náboženství a vše paranormální za výmysly. RUNA byla ohledně podobných způsobů ovlivňování lidí tak opatrná, že přísně kontrolovala všechny, kdo uctívali nějakou vyšší moc. Každý, kdo byl seznán nebezpečným, byl okamžitě zadupán do země. Existenci zbylých náboženských skupin země tolerovala, nicméně všechny byly pod přísným dohledem. Za jejich sledování a případné rozhodnutí o zákazu činnosti zodpovídal Justin a ostatní služebníci.

Tenhle systém se po celou dobu existence RUNA jevil velmi funkční a bezpečný až do chvíle, kdy vláda tajně priznala,

že na světě skutečně existují nevysvětlitelné síly. Justin se ocitl v jedinečném a poněkud obskurním postavení člověka, který je zároveň služebníkem a věřícím. Díky tomu byl neoficiálně jmenován do funkce vrchního vyšetřovatele nadpřirozených jevů, což byla v závislosti na úhlu pohledu pozice buď nezáviděníhodná, či zcela úžasná. Mae, která se nedobrovolně stala svědkem tolika událostí, že rovněž uvěřila v nadpřirozeno, byla jmenována jeho osobním strážcem. Většina vyšetřování zatím probíhala v relativním bezpečí a pohodlí jejich technologicky vyspělé země..., ale nyní se čím dál častěji ocitali za hranicemi, v divokém světě, jakým byl tento.

Po deseti minutách chůze byli na místě, u domu ženy, o níž zpravodajská služba RUNA tvrdila, že by mohla mít vazby na nadpřirozené síly. Dům Mama Orane hlídali dva ozbrojení hromotluci, kteří okamžitě sjeli Mae s Justinem přísným pohledem. Malý kovový implantát ji udržoval připravenou k boji již po cestě sem a pohled na tuhle novou hrozbu jí zaplavil tělo ještě větším množstvím adrenalinu a neurotransmiterů. Stačilo, aby se na ni jeden z těch chlápků špatně podíval, a měl by s ní okamžitě co dělat.

Jakmile však hlídači uviděli dřevěný vyřezávaný amulet s hadem, který Justin ráno koupil jako vstupenku na dnešní představení, pokynuli jim, aby šli dál. Skutečnost, že Mae s Justinem mají zbraně, je ani trochu nevyvedla z míry. V domě je čekala mladá žena, která od nich vybrala zbytek vstupného, tentokrát již v místní měně. Mae neznala kurz, ale když uviděla Justina předávat dívce hrst bankovek, trhla sebou, neboť v nich nemohla nevidět peníze daňových poplatníků.

Zavedli je za vyšívání závěs do prostorného obývacího pokoje osvětleného jen svíčkami. Všude byla spousta sametem potaženého starého sedacího nábytku. Mae si nejprve myslela, že svíčky

jsou jen na efekt, ale pak si uvědomila, že v pokoji žádné elektrické světlo není. Za ty peníze, co zaplatili, by spíš čekala naprostý luxus, i když tahle paní zjevně teprve začínala. Všechno v pokoji vrhalo mihotavé stíny a ve vzduchu se vznášel těžký pach kouře. Ten mohl navozovat kultovní atmosféru, ale vzhledem ke skutečnosti, že nikde neviděla jedinou mouchu, to mohl být stejně dobře jen účinný repelent. Položila Justinovi ruku na paži, aby ho zastavila, než místnost prohlédne a najde možné skryše a tajné vchody. Naklonil se k ní a tiše řekl:

„Podívej se tamhle, nejsme tady jediní z RUNA.“

Měl pravdu. Na druhé straně pokoje zabíralo dva gauče pět velmi hlasitých individuí – dvě ženy a tři muži. Smáli se a podávali si láhev vína. Jejich oblečení i téměř zdravé tváře prozrazovaly, že jsou to rovněž Gemmané, což byl termín, kterým se označovali obyvatelé RUNA. Všichni měli zrzavé vlasy a obzvláště bledou pokožku, takže patřili bezpochyby k patricijům. To byli Gemmané, jejichž předci se nemuseli účastnit prvotního programu RUNA zaměřeného na nucené genetické mísení. Výsledkem programu byla geneticky velmi bohatá populace, která měla předpoklady mnohem lépe odolávat Mefistofelovi, než bude k dispozici vakcína. Díky ní se RUNA stala dominantní zemí, jakou byla dnes. Většina Gemmanů narozených s takto smíchanými geny – říkalo se jim plebejci – měla snědou pokožku a tmavé vlasy i oči jako Justin. Patricijové, kteří se programu neúčastnili, si zachovali typické znaky své rasy, ovšem trpěli mnohými zdravotními obtížemi. Mnoho jich zemřelo na virus nebo bylo postiženo kainem. Mae byla původem Finka a představovala vzácnou výjimku, neboť byla dokonale zdravá.

Když Mae dokončila bezpečnostní prohlídku, pokynula Justinovi, aby si k ní přisedl na dvojkřeslo v rohu, ze kterého měli dokonalý výhled na celý pokoj a oboje dveře. Okamžitě si jich

všiml jeden z Gemmanů. Měl až nepřírozeně zrzavé vlasy a pokožku tak dokonale hladkou, že musel prodělat plastickou operaci, kterou se vyhlazovaly jizvy po kainovi.

„Nazdár,“ zavolal a pozvedl sklenici jako na přípitek. „*Gemma Mundi*!“

Justin kývl na pozdrav a okamžitě nasadil okouzlující úsměv, který ho snad nikdy neunavil. „Doufám, že jste si donesli vlastní,“ zavolal přes pokoj. „Ten humus, co tu prodávají, je spíš ocet než víno.“

Zrzcí zahalekali na pozdrav. „Máme ho od jednoho chlápka z Augusty,“ řekla jedna z žen. „Rýžové víno z EA. Není špatné. Dáte si?“ Začala se rozhlížet, zjevně hledala sklenici. Když žádnou neobjevila, jednoduše vzala od svého kolegy celou láhev a podala ji Justinovi. „Nedělej fóry, Roisine. S našima se přece podělíme, ne?“

„Máme svoje.“ Justin vytáhl ze saka placatku a pozvedl ji. „Rum – ten zkazit neumí.“

Ještě chvíli prázdně tlachali a pak se ti zrzaví Gemmané znovu začali bavit mezi sebou. Do pokoje se začali trousit další hosté, mnozí zjevně pocházeli ze sousedních zemí ze Střední a Jižní Ameriky. Nakonec vstoupila dvojice podnikatelů, kteří všechny Gemmany pozdravili s přízvukem typickým pro Východní alianci.

Justin se usmíval, jako by byl na VIP party, a všechno bedlivě sledoval. Když se mu však Mae podívala do tváře s ostře řezanými rysy a zamyšlenýma tmavýma očima, viděla, že se pod stíny, které mu na ni vrhaly plameny svíček, odehrává cosi mnohem zásadnějšího. Jeho bystrá mysl snad nikdy nespala, což si spousta lidí při pohledu na jeho přátelský úsměv vůbec neuvědomovala. Mae byla vychována klasickým nordským způsobem, a to znamenalo naučit se skrývat své pocity. Justin stejnou dovednost tak nějak pochytil sám a nyní ji plně využíval.

Když se k ní naklonil, řekl jí velmi tiše: „Zhruba takové složení jsem čekal, skoro žádní turisté až na ty Gemmany. V Nassau je sice lacino, ale stejné pláže najdou v Mazatlánu a tam je mnohem bezpečněji. Navíc by se nemuseli vzdávat pohodlí, na jaké jsou zvyklí.“

„Tak jestli je tam bezpečněji, to nevím,“ opravila ho Mae, protože si vybavila jejich společný výlet, který skončil bojem o holý život. „Třeba tu chtějí vidět něco nového. Nebo si trochu zariskovat.“

„Možná jo,“ souhlasil Justin. „Děcka bohatých rodičů, co se nudí. Budou mít štěstí, když se vrátí v pořádku do penzionu.“ Najednou zaměřil svůj bystrý zrak zpátky na zbytek pokoje. Mae viděla, jak do sebe vstřebává všechny výrazy tváří a útržky rozhovorů, které se dostaly až k nim. A mnohem víc. Oblečení, účesy, polohu těla, gesta... vším tím se jeho mysl doslova živila. Právě proto byl navzdory všem svým chybám jako stvořený pro práci, která má za úkol hledat sebenepatrnější stopy nebezpečných vlivů.

„Ti, co přišli poslední, jsou místní,“ pokračoval, zatímco se do pokoje hrnula skupina mužů i žen různého věku. Většina křesel a pohovek už byla obsazená, ale nově příchozí se spokojili s místem na zemi. Neustále se smáli a vesele si mezi sebou vykládali. „Přátelé nebo rodina. Tipnul bych si, že tohle je pro ně normální zábava. A tohle je určitě místní královna krásy.“

Vstoupila mladá dívka, maximálně osmnáctiletá. A přestože měla vlasy prořídlé a slabé způsobem tolik typickým pro kaina, snědou pokožku měla nádherně jemnou a bez jediného kazu. Zvedla ruce a celý pokoj ztichl.

„Vítejte, přátelé,“ řekla. I když Mae připadalo, že mluví s přízvukem, byla její angličtina čistá a hlas sladce zvonivý. „Vítejte v domě Mama Orane. Je jí ctí přivítat u sebe tak vzácné hosty.“

„Kteří dobře platí,“ zabručela Mae.

„Mama Orane je jedinečná,“ pokračovala dívka. Zatímco mluvila, přinesli dva chlapci malý nízký stolek. „Duchové a mocné bytosti, kteří nikým neviděni přišli do našeho světa, si Mama Orane vybrali za prostředníka, aby nám jejími ústy mohli sdělovat svou moudrost.“

Mae při těch slovech přejel mráz po zádech. Krátkým pohledem na Justina zjistila, že zareagoval stejně. I když jí byl svět bohů a nadpřirozena stále ještě velkou záhadou, jednu věc se už naučila. Bohové jen zřídkakdy mluví k lidem přímo. Obvykle je kontaktují prostřednictvím snů nebo nějakých prostředníků. Může být Mama Orane jedním z nich? Velmi by jim usnadnilo život, kdyby měli člověka přímo napojeného na svět bohů.

Dívka zaklonila hlavu. „Připravte se. Připravte se na zázračné a silné věci. Dokonce ani Mama Orane nikdy neví, co přijde. Odevzdává se do rukou sil z jiného světa.“ Dívka vysekla velkolepou úklonu směrem k jedněm dveřím a do pokoje vstoupila plnoštíhlá žena středního věku. Pokožku měla stejně snědou jako dívka, která ji uvedla, ovšem její tvář hyzdilo mnoho jizev typických pro kaina. Mae neviděla, jaké má vlasy, protože ty byly schované pod rudým šátkem vyšívaným zlatou nití.

Místní sedící na podlaze ženu uznale přivítali rytmickým plácáním do stehů a hlubokým mručením: „Ma-ma, ma-ma...“

Justin se předklonil, lokty se opřel o kolena a bradu položil do sevřených dlaní. Bedlivě ženu zkoumal pohledem. Dřívější lehkomyšlnost byla ta tam. Tohle bylo vážné, tohle byl důvod, pro který vyjížděli z RUNA do provincií.

Mama Orane se postavila doprostřed místnosti a svěsila hlavu, takže se dívala do země. Její asistentka zvedla ze stolku malý bubínek a začala do něj rytmicky bušit, zatímco tlumeně odříkávala cosi v jazyce, který zněl jako francouzština. I když na ostrově

byla hlavním jazykem angličtina, před Úpadkem i po něm sem proudilo velké množství uprchlíků z Haiti.

Místní se k dívce připojili a Mama Orane se začala třást. Nejprve to mohlo vypadat, že se jen pohybuje do rytmu bubínku, ale pak se její pohyby stávaly mnohem zběsilejšími a bylo jasné, že má – nebo předstírá – nějaký záchvat. Navzdory všemu, co Mae v minulosti viděla, ještě stále podobné situace vnímala se zdravou dávkou skepse. A věděla, že Justin, který nyní málem ani nemrkal, je na tom stejně.

Mama Orane se ještě chvíli třásla a pak najednou znehybněla. Vše v místnosti rázem utichlo a bylo slyšet, jak se všichni v očekávání nadechli. Mama Orane pomalu zvedla hlavu a rozhlédla se tmavýma očima po pokoji. Pak se jí na tváři objevil tajnůstkářský úsměv. „*Bonsoir, mes petits.*“

Napětí najednou povolilo a místní propukli v jásot. „Josephine! To je naše Josephine!“

Mama Orane, která prve vešla pomalu a vznešeně, najednou vykročila a pohupovala boky jako dívka o polovinu mladší. Tímhle způsobem obešla celý pokoj, ve tváři stále stejný tajnůstkářský úsměv. Pohledem zkoumala všechny své hosty, zatímco její asistentka pokorně kráčela v uctivé vzdálenosti za ní. Nakonec se Mama Orane zastavila před jedním z mužů z EA. Její výraz se změnil z drze provokativního na nepokrytě svůdný. Když si mu vzápětí sedla na klín, naprosto ho tím zaskočila, což všechny přihlížející pobavilo.

Mluvila francouzsky, ale asistentka pohotově překládala. „Proč jsi tak smutný, zlatíčko? Pořád ti chybí?“ Mama Orane muže jemně pohladila po tváři. „Nebud' smutný. Ta si tě nezasloužila. Není pro tebe ta pravá.“

Mužův prve pobavený výraz se okamžitě změnil. „Ale je.“

Asistentka přeložila jeho slova opačným směrem a Mama Orane zavrtěla hlavou. „Ne. Bylo pro vás oba lepší, že odešla. Jen počkej, objeví se někdo jiný.“

„Opravdu?“ zeptal se a v očích se mu zaleskla nová naděje.

„Opravdu. A do té doby ti ráda budu dělat společnost já.“ Rychle ho políbila na tvář, až zrudnul, mrkla na něj a přesunula se jinam.

„Tak co?“ zašeptala Mae Justinovi, který vypadal, že na něj představení ani trochu neudělalo dojem.

„Nedávny rozchod není těžké uhádnout,“ odpověděl tiše. „Když se mu podíváš na prst, je poznat, že nosíval snubák. A sám jí hned potvrdil, že dostal kopačky.“

Mama Orane – nebo Josephine – postupovala od jednoho návštěvníka k druhému, vybírala si ovšem jen muže. Bezostyšně se všemi flirtovala a všem udělovala rady a varování týkající se milostného života. Justin už nic nekomentoval, ale Mae mu viděla na tváři, že jí zatím nevěří.

Nakonec to vyšlo tak, že se Mama Orane k Justinovi dostala až naposled. Vážně na něj shlédla, dala si ruce v bok a udělala významné ts ts ts. „S tebou ani nebudu ztrácet čas, miláčku. Tebe dokáže uhnat jen málokterá.“

Galantně se na ni usmál. „Čekal jsem na tebe.“

Nadšeně se zasmála a poplácala ho po rameni, aby se vzápětí vrátila doprostřed pokoje. Její asistentka znovu vzala do rukou bubínek a následoval další záchvat doprovázený rytmickým odříkáváním a bubnováním. Když se Mama probrala a zvedla hlavu, mluvila najednou anglicky, ovšem mnohem méně vznešeným tónem než prve jako Josephine. „Kde mám rum?“

Ti, kdo seděli na podlaze, byli doslova u vytržení. „Reynard!“

Mama Orane v podobě Reynarda nyní kráčela naprosto uvolněně a nebyl v ní prakticky žádný sex-appeal. Jako muž či žena –

Mae si nebyla jistá, co z toho – věštila budoucnost z mnoha různých oblastí. Jednou z Reynardových obětí se stala gemmanská žena, která prve nabídla Justinovi víno.

„Jak se jmenuješ?“

„Elspeth,“ řekla stydlivě.

„Nemůžeš pořád utíkat. Nakonec se budeš muset vrátit domů.“

Elspeth vzdorovitě vystrčila bradu a pokusila se zpražit malou ženu před sebou pohledem. „Nebudu! Prostě jsem s nima skončila. Nikdo mě nemůže nutit se tam vrátit.“

„To ne,“ souhlasila Mama Orane jako Reynard. „Rozhodnutí je na tobě. Budeš dál své rodiče trápit?“

Elspeth se zatřásla brada a musela odvrátit zrak. Nedokázala se dál dívat vědmě do očí. Mama Orane ji nechala být a vrátila se do středu pokoje, kde vzápětí začalo další kolo bubnování a divokého tance.

„A co tahle?“ zeptala se Mae, jejíž hlas se ztrácel v nastalém hluku.

Justin si mlčky prohlížel skupinu zrzavých Gemmanů. „Elspeth,“ řekl po chvíli. „Je to Skotka, kastářka.“ Automaticky použil hovorový výraz používaný pro patricije. „Ten kluk se jmenuje Roisin a je to Ir. Ta holka má poměr mimo kastu, proto se bojí vrátit domů.“

„Mohli by patřit k metakastě,“ připomněla mu Mae. „K té, co zahrnuje víc variant Keltů.“

„Jediné dvě metakasty si vybírají lidi s různě barevnou duhovkou. Ona má úplně hnědé oči, což znamená, že je Kaledoňanka.“ Justin zavrtěl hlavou. „Je dobrá. Fakt dobrá.“

Třetí proměna Mama Orane byla v muže, kterému ostatní říkali El Diable.

„Čert,“ řekl Justin. „Malý čertík.“

Tohle převtělení už nevyvolalo v divácích takové nadšení jako Josephine a Reynard. V pokoji se rozhostilo ticho a všichni ztuhli. Tvář Mama Orane byla chladná a prostá emocí. Rozhlédla se po místnosti a pak k úžasu všech zamířila k Justinovi s Mae. Nepředstavovala žádné fyzické nebezpečí, ale když jí Mae pohlédla do očí, její implantát se okamžitě probudil k životu. V pohledu té ženy bylo cosi neskutečně přízračného, cosi nelidského, co Mae nedokázala pojmenovat.

Ani to však nebylo tak šokující jako všechno, co se odehrálo vzápětí. Mama Orane se sklonila, takže měla oči ve stejné výšce jako oni. Když promluvila jako El Diable, prakticky jen šeptala, jako by mluvil had.

„*Electi...*“